

opusdei.org

Staří jsou světlem pro ostatní

Na závěr katechezí věnovaných stáří připomněl papež František, že po smrti se zrodíme v nebi, v Božím prostoru, kde je místo pro každého, kde se utváří nová zem a buduje pro člověka definitivní domov.

24.08.2022

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Nedávno jsme oslavili Nanebevzetí Ježíšovy Matky. Toto tajemství

osvětluje naplnění milosti, která utvářela Mariin osud, a osvětluje také náš cíl. Cílem je nebe. Tímto obrazem Panny Marie vzaté do nebe bych rád uzavřel cyklus katechezí o stáří. Na Západě ji vidíme vznesenou vzhůru a zahalenou v nádherném světle, na Východě je zobrazována ležící, obklopená apoštoly v modlitbě, zatímco Zmrtvýchvstalý Pán ji drží v rukou jako dítě.

Teologie se vždy zamýšlela nad vztahem tohoto jediného „nanebevzetí“ ke smrti, který dogma nedefinuje. Myslím, že by bylo ještě důležitější zdůraznit souvislost tohoto tajemství se vzkříšením Syna, které nám všem otevírá cestu ke znovuzrození života. V božském úkonu Mariina setkání se Zmrtvýchvstalým Kristem je nejen překonána běžná tělesná zkáza při lidské smrti, ale je předjímáno i tělesné přijetí Božího života. Osud vzkříšení, který se nás týká, je

vlastně očekávaný: podle křesťanské víry je totiž Vzkříšený prvorozeným z mnoha bratří a sester. Vzkříšený Pán je ten, který šel první, který vstal z mrtvých, a pak půjdeme my. Vstát z mrtvých je i náš úděl.

Mohli bychom říci - podle Ježíšových slov Nikodémovi – že je to něco jako druhé narození (srov. J 3,3-8). Jestliže první zrození bylo zrozením na zemi, toto druhé je zrozením v nebi. Ne náhodou apoštol Pavel v textu, který jsme četli na začátku, mluví o porodních bolestech (srov. Řím 8,22). Stejně jako po vyjití z matčina lůna jsme to stále my, tatáž lidská bytost, která byla v lůně, tak se po smrti rodíme do nebe, do Božího prostoru, a jsme to stále my, kteří jsme chodili po této zemi. Podobně jako tomu bylo s Ježíšem: Zmrtvýchvstalý je stále Ježíšem: neztrácí své lidství, svou žitou zkušenost, ba ani svou tělesnost, ne, protože bez ní by už

nebyl on, nebyl by Ježíš: tedy se svým lidstvím, se svou žitou zkušeností.

O tom nám vypráví zkušenost učedníků, kterým se zjevoval čtyřicet dní po svém vzkříšení. Pán ukazuje rány, které zpečetily jeho oběť, ale ty už nejsou ošklivostí bolestně vytrpěné sklíčenosti, nyní jsou nesmazatelným důkazem jeho věrné lásky až do konce. Vzkříšený Ježíš se svým tělem žije v trinitární Boží intimitě! A v ní neztrácí paměť, neopouští svou historii, neruší vztahy, v nichž žil na zemi. Svým přátelům slíbil: „Až odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás s sebou, abyste i vy byli tam, kde jsem já“ (J 14,3). Odešel, aby nám všem připravil místo, a když ho připravil, přijde. Nepřijde jen na konci pro všechny, ale pokaždé pro každého z nás. Přijde nás hledat, aby nás přivedl k sobě. V tomto smyslu je smrt tak trochu krokem k setkání s

Ježíšem, který na mě čeká, aby mě k sobě přivedl.

Vzkříšený žije v Božím světě, kde je místo pro každého, kde se tvoří nová země a buduje nebeské město, konečný příbytek člověka. Tuto proměnu naší smrtelné tělesnosti si neumíme představit, ale jsme si jisti, že díky ní zůstanou naše tváře rozpoznatelné a my budeme moci zůstat lidmi i v Božím nebi. Umožní nám to podílet se s povzneseným citem na nekonečném a blaženém rozkvětu Božího stvořitelského činu, jehož nekonečná tajemství zažijeme na vlastní kůži.

Když Ježíš mluví o Božím království, popisuje ho jako svatební hostinu, jako večírek s přáteli, jako práci, která dělá dům dokonalým: nebo překvapení, díky nimž je úroda bohatší než setba. Když bereme vážně slova evangelia o Království, umožňuje nám naše vnímavost těšit

se z Božího působení a tvůrčí lásky a uvádí nás do souladu s nebývalým cílem života, který zaséváme. Ve stáří, drazí přátelé, a to mluvím ke „starcům“ a „stařenám“, ve stáří nabývá na důležitosti tolik „detailů“, z nichž se skládá život – pohlazení, úsměv, gesto, oceněná práce, nečekané překvapení, pohostinná veselost, věrné pouto. S blížícím se loučením se nám definitivně vyjasní to nejdůležitější ze života, čeho si nejvíce vážíme. Tato moudrost stáří je místem našeho zrození, které osvětluje život dětí, mladých lidí, dospělých a celé komunity. My, „staří“, bychom měli být pro druhé tímto světlem. Celý náš život se jeví jako semínko, které musí být pohřbeno, aby se zrodil jeho květ a plod. Zrodí se spolu se vším ostatním na světě. Ne bez porodních bolestí, ne bez bolesti, ale narodí se (srov. J 16,21-23). A život vzkříšeného těla bude stokrát a tisíckrát živější, než

jsme zakusili na této zemi (srov. Mk 10,28-31).

Vzkříšený Pán ne náhodou čeká na apoštoly u jezera, opéká rybu (srov. J 21,9) a pak jim ji nabízí. Toto gesto starostlivé lásky nám dává nahlédnout, co nás čeká, až přejdeme na druhý břeh. Ano, milí bratři a sestry, zvláště vy staří lidé, to nejlepší ze života je stále k vidění. „Ale my jsme staří, co ještě potřebujeme vidět?“ To nejlepší, protože to nejlepší ze života teprve přijde. Doufejme v tuto plnost života, která nás všechny čeká, až nás Bůh povolá. Kéž nám Matka Páně a naše Matka, která nás předešla do nebe, navrátí rozechvění z čekání, protože to není čekání v narkóze, není to čekání znuděné, ne, je to čekání s rozechvěním: „Kdy přijde Bůh? Kdy tam budu moci odejít?“ Je tu i trochu strachu, protože nevím, co tento přechod znamená, a projít těmito dveřmi vyvolává trochu strachu, ale

vždy je tu ruka Boží, která vás vede vpřed, a jakmile projdete dveřmi, nastane oslava. Budme pozorní, milí „staří muži“ a milé „staré ženy“, budme pozorní, on na nás čeká, jen jeden přechod a pak oslava.

RadioVaticana.cz / Rome Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/stari-
jsou-svetlem-pro-ostatni/](https://opusdei.org/cs-cz/article/stari-jsou-svetlem-pro-ostatni/) (28.03.2025)